

V veliki bolesti je zastokal hrabri vitez Radivoj:

„Pomiluj, Gospod! Kje umirajo tužne Bosne nesrečni sinovi! Ah, nam pregnancem ni sojeno počivati v sladkem krilu rodne zemlje . . .“

Vrla roka se je dotaknila rame žaljočega viteza, drhteč glas ga je tolašil:

„Ne žaluj, če umrješ tu ali tam: Vsa zemlja je Gospodova last! Bridek nam je ta dan — pa tudi ta mine, moj sin, ker minljivo je časno trpljenje!“ (DALJE.)

GRIŠA:

VIHAR NA MORJU.

Pod vetrom kostanji šume,
ob dušo mi morje bije,
v viharo brezkončnost se lije
morja svobodni ukaz.

V prah se drobijo skale,
oskrunjeni stari maliki,
bogovi prastari, veliki
skrivajo plašni obraz . . .

Sam Pozejdon kraljuje
nocoj v svoji slepi oblasti
in meče v naročje propasti
Gejin slabotni rod!

Obstoj, krvnik brez postave,
ki trupla moriš črviva,
glej, duša je neumrljiva —
ne dvigaj krvavih rok! . . .

GRIŠA:

ENA ŽALOSTNA.

Težko je na svetu meni,
popotniku brez ceste,
težko je življenje meni
brez družice zveste.

Ni je v urah težkih
k meni roke srebrne,
da mi čelo obriše,
da mi solzo utrne . . .

Prijatelji so moji
temni gozdovi,
bolne, brezplodne želje
moji sinovi.

V boli so pognala
brez brstov in cveta,
žalostna, brezupna
moja mlada leta!

